

Čís. 13055.

Nebyli-li v exekučním návrhu singularistů všichni singularisté uvedeni jednotlivě jmény, nešlo o zmatečnost podle § 477 čís. 5 c. ř. s., nýbrž jen o formální vadu, již bylo lze odstraniti podle §§ 84, 85 c. ř. s. a 78 ex. ř.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1933, R II 381/33.)

K vydobytí peněžité pohledávky povolil soud první stolice vymáhajícím věřitelům »Singularistům v L., zastoupeným singulárním výborem«, exekuci vnučenou dražbou polovice nemovitosti náležející dlužníku. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuční soud povolil usnesením ze dne 22. dubna 1933 reální exekuci na ideální polovici nemovitosti vl. čís. 1126, náležející dlužníku dražbou na základě právoplatného exekučního titulu, rozsudku pro zameškání ze dne 31. prosince 1929, vydaného proti žalovanému. Do tohoto usnesení stěžuje si dlužník a k odůvodnění uvádí, že i citovaný rozsudek pro zameškání ze dne 31. prosince 1929 i na jeho základě povolené exekuční řízení je zmatečné ve smyslu § 477 čís. 5 c. ř. s., poněvadž označení žalující strany a vymáhajícího věřitele i v žalobě, i v exekučním návrhu, znějící: »Singularisté v L., zast. singulárním výborem« jest nedostačující a neurčité, takže jím není označena ani fysická ani právnická osoba. Navrhuje proto povinná strana, by návrh vymáhající strany na povolení exekuce vnučenou dražbou byl zamítnut a nařízený odhad nemovitostí až do právoplatného vyřízení stížnosti byl odložen. Stížnost jest odůvodněna. I ve sporu vůbec, i v exekučním řízení stranou, tedy buď oprávněným nebo povinným, může býti jen fysická nebo právnická osoba (§§ 7, 54 ex. ř.). Rekursní soud zjišťuje spisem okresního soudu v U. C II 921/29, že žalující strana jest označena v hlavě žaloby touto adresou: »Singularisté v L., zastoupení singulárním výborem, právně dr. Janem R-em, advokátem v U.«. I v exekučním návrhu označena jest vymáhající strana adresou v souhlasu s exekučním titulem, to jest právoplatným rozsudkem pro zameškání ze dne 31. prosince 1929. Správný jest názor stěžovatelův, že singularisté jako takoví nejsou právnickou osobou, neboť nejvyšší soud ve svém rozhodnutí čís. 586 a 2988 sb. n. s. vyslovil zásadu, že právní poměry singularistů jest posuzovati i podle §§ 825 a násl. obč. zák. Poměr správců jejich jmění podléhá předpisům o smlouvě zmocňovací. K zastupování ve sporu vyžaduje se zvláštní plné moci podle § 1008 obč. zák. Její nedostatek jest posuzovati podle § 6 c. ř. s. Aby tedy singularisté mohli býti stranou v souzeném případě, tedy žalovati a vésti exekuci, museli by býti všichni jednotlivě v žalobě úplným jménem vyjmenováni, neb aspoň jmenovitě jako fysické osoby vyjmenováni členové singulárního výboru, administrativního a zástupčího orgánu na venek, kteří ovšem ve smyslu § 1008 obč. zák. a §§ 836 a 833 obč. zák. museli by se vykázati zvláštním zmocněním ke sporu. Že se to stalo, nevychází najevo, ani

ze sporných ani z exekučních spisů a také to vymáhající věřitelka nikde netvrdí. Nejde proto podle názoru rekursního soudu jen o nesprávné označení žalující strany a vymáhající věřitelky, nýbrž o zmatek ve smyslu § 477 čís. 5 c. ř. s., k němuž jest přihlížeti z úřadu. Pouhým označením v žalobě a v exekučním návrhu, že singularisté, fysicky nepojmenovaní, jsou zastoupeni singulárním výborem, v němž rovněž nejsou označeni jednotliví zástupcové k zastoupení oprávnění, nestali se singularisté právnickou osobou, nehledíc ani k tomu, že z takového povšechného označení vymáhající strany není vůbec vidno, komu se soudní vyřízení mají doručovati a komu má býti plněno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Důvody rekursního soudu o právní povaze vymáhajícího věřitele (singularistů v L.), jakož i o jeho zákonném zastoupení a o udělení plné moci jsou v podstatě správné, a souhlasí i s rozhodnutími nejvyššího soudu ve sb. čís. 586 a 2988, avšak neprávem byl zamítnut návrh na povolení exekuce. Soud první stolice, i soud rekursní mohly při rozhodování o exekučním návrhu zkoumati z úřadu 1. zda vymáhajícímu věřiteli chybí způsobilost býti právním podmínkem, což jest i základní podmínkou procesní způsobilosti, a 2. zda nedostávalo se potřebného zvláštního zmocnění, neboť pak by řízení trpělo zmatečností podle § 477 čís. 5 c. ř. s. a § 78 ex. ř., k níž soud má hleděti z úřadu v každém období řízení. Pokud jde o první otázku, jde u singularistů o právní společenství podle §§ 825 a násl. obč. zák. Tím, že nebyli v exekučním návrhu všichni spoluvlastníci uvedeni jednotlivě jmény, nebyla založena zmatečnost podle § 477 čís. 5 c. ř. s. a § 78 ex. ř., nýbrž šlo jen o formální vadu, již bylo lze odstraniti podle §§ 84, 85 c. ř. s. a § 78 ex. ř. Ostatně singularisty zastupoval výbor zvolený ke správě, jenž předložil plnou moc. Ve směru druhém jde o závadu, k níž má soud podle § 6 c. ř. s. a § 78 ex. ř. hleděti vždy z úřadu. Proto nejvyšší soud nařídil odstranění závady ve smyslu §§ 6 a 7 c. ř. s. a byl nedostatek ten odstraněn. Vymáhající věřitel předložil plnou moc ze dne 11. října 1933, kterou podepsaní singularisté v L. jako spoluvlastníci 88 ha lesní půdy v L. zmocňují výbor, který ve sporu proti Karlu K-ovi i v tomto exekučním řízení udělil Dr. Janu R-ovi, advokátu v U. plnou moc podle § 31 c. ř. s., k dalšímu vedení sporné záležitosti proti Karlu K-ovi, o zaplacení 4.006 Kč 40 h s přísl., udělují mu dodatečně řádné schválení pro veškeré právní úkony v této sporné záležitosti již předsevzaté, a potvrzují, že singulární výbor byl zvolen nadpoloviční většinou podílníků, a byl v době zahájení této sporné záležitosti správcem veškerého jejich společného majetku, a že jako takový byl také zmocněn k odprodeji dříví žalovanému. Byla tudíž i po této stránce odstraněna formální vada a bylo proto vyhověti dovolacímu rekursu a obnoviti usnesení prvního soudu povolující exekuci.